

Sygn. akt I Ns 254/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodnicząca: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Kamil Skrzat

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2017 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z wniosku H. S.

z udziałem C. S.

o podział majątku wspólnego

postanawia:

1. ustalić, iż w skład majątku wspólnego byłych małżonków C. S. i H. S. wchodzi:

a) spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) w bloku numer 16 położonym w Z. przy ulicy (...) o powierzchni użytkowej 36,70 m² w zasobach (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w Z., dla którego nie jest prowadzona księga wieczysta, o wartości 90.000,00 (dziewięćdziesiąt tysięcy) złotych,

b) prawo użytkowania wieczystego działki gruntu numer (...) o powierzchni 0,0019 ha położonej w Z. przy ulicy (...) i prawo własności budynku – garażu stanowiącego odrębną nieruchomość, dla których Sąd Rejonowy w Zgierzu prowadzi księgę wieczystą numer (...), o wartości 20.000,00 (dwadzieścia tysięcy) złotych,

c) równowartość samochodu osobowego marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w kwocie 8.000,00 (osiem tysięcy) złotych;

2. oddalić wniosek uczestniczki o rozliczenie nakładów na majątek wspólny;

3. oddalić pozostałe roszczenia uczestniczki zgłoszone w niniejszym postępowaniu;

4. dokonać podziału majątku wspólnego byłych małżonków C. S. i H. S., w ten sposób, że:

a) składniki majątku opisane w punkcie 1. a) niniejszego postanowienia przyznać na wyłączną własność C. S.,

b) składniki majątku opisane w punkcie 1. b) i 1. c) niniejszego postanowienia przyznać na wyłączną własność H. S.;

5. zasądzić od C. S. na rzecz H. S. tytułem dopłaty do jego udziału w majątku wspólnym kwotę 31.000,00 (trzydzieści jeden tysięcy) złotych

w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się niniejszego postanowienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności;

6. nie obciążać uczestników postępowania obowiązkiem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych;

7. ustalić, iż w pozostałym zakresie uczestnicy postępowania ponoszą we własnym zakresie koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 10 lutego 2015 r. H. S. wniósł o podział majątku wspólnego wnioskodawcy i uczestniczki C. S.. Wskazał, że w skład majątku wspólnego wchodzi spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w Z. przy ul. (...), prawo użytkowania wieczystego działki nr (...) położonej w Z. przy ul. (...) wraz z prawem odrębnej własności garażu położonego na w/w nieruchomości, dla których Sąd Rejonowy w Zgierzu prowadzi księgę wieczystą (...), prawo własności samochodu osobowego marki O. (...)

nr rej. (...). Wnioskodawca wystąpił o dokonanie podziału poprzez przyznanie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu uczestniczce, a pozostałych składników majątkowych wnioskodawcy, z jednoczesnym obowiązkiem spłaty wnioskodawcy kwotą 60.000 zł w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności. Nadto wnioskodawca wystąpił o zasądzenie od uczestniczki kosztów postępowania oraz o zwolnienie go od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

(wniosek – k. 2-5, pismo przygotowawcze – k. 25)

Postanowieniem z dnia 27 marca 2015 r. Sąd zwolnił wnioskodawcę od kosztów sądowych ponad kwotę 500 zł i oddalił jego wniosek o pełnomocnika z urzędu.

(postanowienie – k. 22-22v)

26 sierpnia 2015 r. C. S. złożyła wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

(wniosek – k. 35)

Postanowieniem z dnia 24 września 2015 r. Sąd oddalił powyższe wniosku uczestniczki.

(postanowienie – k. 41-41v)

Na terminie rozprawy w dniu 28 października 2015 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparł wniosek. Pełnomocnik uczestniczki przyłączył się do wniosku co do zasady. Oświadczył, że nie kwestionuje składu majątku ani sposobu jego podziału. Wniósł

o rozliczenie opłat za mieszkanie, które uczestniczka ponosiła przez ostatnie 10 lat po wyprowadzeniu się wnioskodawcy oraz o obniżenie ewentualnej dopłaty z uwagi na zasady współżycia społecznego i rozłożenie dopłaty na raty w kwotach po 500 zł. Wniosła o zasądzenie od uczestnika kosztów postępowania. Pełnomocnik wnioskodawcy wystąpił o zasądzenie odszkodowania z tytułu korzystania przez uczestniczkę z lokalu mieszkalnego ponad przysługujący jej udział, tj. z wyłączeniem wnioskodawcy.

(protokół rozprawy – k. 47-47v)

Pismem z dnia 18 grudnia 2015 r. wnioskodawca cofnął żądanie zasądzenia odszkodowania z tytułu korzystania z nieruchomości przez uczestniczkę ponad przysługujący jej udział. Wniósł o oddalenie żądania uczestniczki rozliczenia opłat za mieszkanie oraz wniosku o rozłożenie spłaty na raty. Dodał, iż wnioskodawca partycypował w kosztach utrzymania mieszkania do rozwodu na podstawie wzajemnego i z góry określonego porozumienia stron polegającego na tym, iż wnioskodawca płacił całość opłat za mieszkanie w jednym miesiącu, a w drugim uczestniczka, o czym świadczą wpisy w książeczce opłat, w której kolejne strony podpisane są imieniem tego z uczestników, który płacił w danym miesiącu.

(pismo przygotowawcze – k. 67-69)

W piśmie z dnia 23 listopada 2016 r. wnioskodawca wskazał, że wartość spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego wynosi 90.000 zł, prawa użytkowania wieczystego działki nr (...) – 20.000 zł, zaś samochodu osobowego – 5.000 zł. Wnioskodawca wniósł o przyznanie na własność spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego uczestniczce z jednoczesnym obowiązkiem na rzecz wnioskodawcy tytułem dopłaty kwoty 32.500 zł płatnej w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia.

(pismo przygotowawcze – k. 95-97)

Uczestniczka wyraziła zgodę na przyjęcie powyższych wartości składników majątkowych, za wyjątkiem samochodu, którego wartość wskazała na 10.000 zł. Wniosła o rozliczenie środków zgromadzonych przez wnioskodawcę na rachunku bankowym.

(pismo przygotowawcze – k. 108-110)

Na terminie rozprawy w dniu 22 lutego 2017 r. strony zgodnie ustaliły wartość samochodu na 8.000 zł. Nadto, pełnomocnik uczestniczki podtrzymał wniosek o rozliczenie nakładów uczestniczki na lokal w kwocie 8.373,86 zł i kwoty, którą wnioskodawca dysponował tytułem swoich oszczędności.

(protokół rozprawy – k. 117 i k. 120)

Na terminie rozprawy 6 marca 2017 r. pełnomocnik uczestniczki wniósł o zaliczenie w poczet majątku wspólnego kwoty 48.620 zł, którą uczestnik łącznie wypłacił przed ustaniem wspólności majątkowej ze swojego rachunku bankowego. Wniósł także o rozliczenie kosztów ponoszonych przez uczestniczkę celem utrzymania lokalu w stanie niepogorszonym, tj. kwoty 8.376,86 zł jako połowa kosztów za okres od 1 kwietnia 2005 r. do 31 stycznia 2016 r., która to kwota nie uwzględnia opłaty za wywóz śmieci, centralne ogrzewanie, ciepłą wodę i zimną wodę. Ponadto, wniósł o rozłożenie dopłaty na raty po 500 zł miesięcznie z uwagi na to, że uczestniczka nie była w stanie zgromadzić oszczędności na dopłatę, a spłata odbywałaby się z udziałem córek, a w/w kwota jest maksymalną, jaką mogą one miesięcznie wesprzeć matkę. Podtrzymał także wniosek o obniżenie dopłaty z uwagi na zasady współżycia społecznego, a zwłaszcza zasadę równouprawnienia stron. Pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł również o rozliczenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

(protokół rozprawy – k. 123-124)

W dniu 14 marca 2017 r. wpłynęło pismo pełnomocnika uczestniczki, w którym wskazał, iż wnioskodawca sprzedał przedmiotowy samochód w toku niniejszego postępowania i wniósł o ustalenie, że w skład majątku wspólnego weszły zamiast tego pojazdu środki w kwocie 8.000 zł odpowiadające wartości samochodu na dzień orzeczenia rozwodu.

(pismo przygotowawcze – k. 126)

Na ostatnim terminie rozprawy pełnomocnik uczestniczki podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(protokół rozprawy – k. 137)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 maja 1969 r. C. J. i H. S. zawarli związek małżeński. Przez cały okres małżeństwa pozostawali we wspólności ustawowej.

(bezsporne, nadto odpis wyroku rozwodowego – k. 29-29v)

W trakcie trwania małżeństwa H. S. i C. S. nabyli za środki pochodzące z majątku wspólnego spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Z. przy ul. (...), składającego się z kuchni i dwóch pokoi o powierzchni użytkowej 36,70 m², znajdującego się w zasobach (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w Z.. Dla lokalu tego nie została założona księga wieczysta.

(bezsporne, nadto zaświadczenie ze spółdzielni mieszkaniowej – k. 9, zeznania świadka M. K. – k. 91v, zeznania świadka A. S. – k. 92v)

Dnia 9 grudnia 1994 r. małżonkowie nabyli na prawach wspólności ustawowej prawo użytkowania wieczystego działki nr (...) położonej w Z. przy ul. (...), na której wybudowali garaż stanowiący odrębny przedmiot własności, dla których Sąd Rejonowy w Zgierzu prowadzi księgę wieczystą numer (...)

(bezsporne, nadto kopia aktu notarialnego – k. 6-7, odpis zwykły księgi wieczystej – k. 34-34v, zeznania świadka M. K. – k. 91v, zeznania świadka A. S. – k. 92v-93)

W trakcie trwania wspólności ustawowej małżeńskiej strony nabyły samochód osobowy marki O. (...) nr rej. (...).

(bezsporne, nadto kopia dowodu rejestracyjnego – k. 10-11, przesłuchanie wnioskodawcy – k. 120 w zw. z k. 47v wyjaśnień informacyjnych, k. 121 płyta CD 00:52:17-00:55:35, zeznania świadka M. K. – k. 91v, zeznania świadka A. S. – k. 92v-93)

Wnioskodawca nie używał wobec uczestniczki przemocy, ale urządzał awantury. (zeznania świadka M. K. – k. 92)

Małżonkowie S. mieszkali wspólnie w lokalu nr (...) przy ul. (...) do 2003 r., kiedy to wnioskodawca związał się z inną kobietą i zamieszkał razem z nią w M. pod P. (obecnie część P.).

(przesłuchanie wnioskodawcy – k. 120 w zw. z k. 48 wyjaśnień informacyjnych, k. 121 płyta CD 00:52:17-00:55:35, zeznania świadka M. K. – k. 91v, zeznania świadka A. S. – k. 93)

H. S. nadal około raz w miesiącu przyjeżdżał do mieszkania stron. Czasami na kilka godzin, czasami na kilka dni i wówczas tam nocował. Część swoich rzeczy trzymał w mieszkaniu konkubiny T. M. w M., a część we wspólnym mieszkaniu małżonków w Z.. Miał klucze do mieszkania stron. Wnioskodawca nie zapowiadał swoich wizyt, nie uprzedzał o nich uczestniczki.

(zeznania świadka T. M. – k. 83v-84, zeznania świadka M. K. – k. 91v-92, zeznania świadka A. S. – k. 93-94, zeznania świadka G. S. – k. 118, k. 121 płyta CD 00:21:18-00:36:38)

Strony nie prowadziły wówczas wspólnego gospodarstwa domowego.

(zeznania świadka M. K. – k. 92-92v, zeznania świadka A. S. – k. 93v)

W tym okresie H. S. dokładał się T. M. do utrzymania kwotą 400 zł. Pozostałe środki z emerytury przeznaczał na swoje potrzeby, w tym utrzymanie samochodu, dojazd do Z., leczenie.

(zeznania świadka T. M. – k. 84)

Uczestniczka została w mieszkaniu przy ul. (...) sama. Na co dzień pomoc świadczyła jej córka mieszkająca w Z. A. S., która również okresowo z nią mieszkała podczas remontu w swoim mieszkaniu. (...) wspierała ją druga córka M. K., która mieszka w K.. Co miesiąc dawała matce

ze swojego wynagrodzenia za pracę ok. 600 zł na życie, leki i opłaty. To była pomoc bezwrotna.

(zeznania świadka M. K. – k. 91v-92v, zeznania świadka A. S. – k. 93, k. 94, zeznania świadka G. S. – k. 118, k. 121 płyta CD 00:21:18-00:30:59, 00:38:17-00:49:05)

Z samochodu i garażu korzystał wyłącznie wnioskodawca. Gdy przyjeżdżał do Z., zdarzało się, że podwoził żonę i córki samochodem. Sam ponosił koszty utrzymania samochodu. Uczestniczka nie ponosiła kosztów utrzymania garażu.

(przesłuchanie wnioskodawcy – k. 120 w zw. z k. 47v-48 wyjaśnień informacyjnych, k. 121 płyta CD 00:52:17-00:55:35, zeznania świadka A. S. – k. 93-94, zeznania świadka M. K. – k. 91v-k. 92v)

Na rachunek bankowy wnioskodawcy w Banku (...) S.A. wpływała prawie wyłącznie jego emerytura w kwocie ok. 1.400 zł. H. S. upoważnił córkę M. K. do tego konta, ale cofnął je w czasie trwania sprawy rozwodowej stron. Na dzień 4 września 2012 r. wnioskodawca zgromadził na tym rachunku kwotę 30.097,44 zł, którą wpłacił w tym dniu na lokatę terminową. Lokata została zlikwidowana 4 września 2013 r. Opiewała wówczas na kwotę 30.701,90 zł. Środki te wnioskodawca wpłacił na swoje konto bankowe 4 września 2013 r., a następnego dnia w całości je wypłacił. 18 marca 2013 r. wnioskodawca wypłacił ze swojego konta kwotę 6.000 zł, 29 kwietnia 2013 r. – 2.800 zł, 25 lipca 2013 r. – 2.830 zł, 28 listopada 2013 r. – 4.000 zł, 7 lutego 2014 r. – 2.990 zł, 19 marca 2014 r. – 1.400 zł, 25 marca 2014 r. – 1.420 zł, 8 maja 2014 r. – 1.400 zł. W dniu 8 maja 2014 r. na rachunku bankowym wnioskodawcy pozostało 14,39 zł, a w dniu 22 maja 2014 r. – 1.419,67 zł.

(pismo z banku – k. 99, wydruki historii operacji na rachunku bankowym – k. 100-106v, zeznania świadka T. M. – k. 84, zeznania świadka M. K. – k. 92, zeznania świadka A. S. – k. 92v, k. 93v, k. 94, zeznania świadka G. S. – k. 118, k. 121 płyta CD 00:38:17-00:41:35)

Wysokość opłat związanych z eksploatacją i utrzymaniem lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w Z. bez należności za wywóz śmieci, centralne ogrzewanie oraz zaliczki na ciepłą i zimną wodę wynosiła od stycznia 2005 r. do maja 2014 r.:

- kwiecień i maj 2005 r. – po 91,02 zł,

- czerwiec 2005 r. – 92,02 zł,

- lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2005 r., styczeń, luty i marzec 2006 r. – po 110,37 zł,

- kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2006 r., styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień i wrzesień 2007 r. – po 110,45 zł,

- październik, listopad, grudzień 2007 r., styczeń i luty 2008 r. – po 124,64 zł,

- marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień i wrzesień 2008 r. – po 127,79 zł,

- październik, listopad, grudzień 2008 r., styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec i sierpień 2009 r. – po 135,95 zł,

- wrzesień, październik, listopad i grudzień 2009 r. – po 132,80 zł,

- styczeń, luty i marzec 2010 r. – po 133,16 zł,

- kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad i grudzień 2010 r. – po 139,73 zł,

- styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad i grudzień 2011 r. – po 148,17 zł,

- styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień i wrzesień 2012 r. – po 152,58 zł,

- październik, listopad i grudzień 2012 r. – po 155,59 zł,

- styczeń, luty i marzec 2013 r. – po 157,43 zł,

- kwiecień, maj i czerwiec 2013 r. – po 154,42 zł,

- lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad i grudzień 2013 r. – po 154,74 zł,

- styczeń, luty, marzec, kwiecień i maj 2014 r. – po 155,94 zł.

(pismo ze spółdzielni mieszkaniowej z załącznikami – k. 71-74)

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II C 889/13 Sąd Okręgowy w Łodzi rozwiązał związek małżeński stron z wyłącznej winy H. S.. Wyrokiem z dnia 29 maja 2014 r. w sprawie I ACa 79/14 Sąd Apelacyjny w Ł. oddalił apelację H. S. od powyższego wyroku.

(odpisy wyroków – k. 29-29v, k. 30-30v)

Wysokość opłat związanych z eksploatacją i utrzymaniem lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w Z. bez należności za wywóz śmieci, centralne ogrzewanie oraz zaliczki na ciepłą i zimną wodę od czerwca 2014 r. do stycznia 2016 r. wynosiła:

- czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2014 r., styczeń i luty 2015 r. – po 155,94 zł,

- marzec, kwiecień i maj 2015 r. – po 158,14 zł,

- czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2015 r. i styczeń 2016 r. – po 153,37 zł.

(pismo ze spółdzielni mieszkaniowej z załącznikami – k. 71-74)

Podczas sprawy rozwodowej uczestniczka z córkami wymieniły zamki w mieszkaniu stron. Od tego czasu wnioskodawca nie ma klucza do drzwi wejściowych i do mieszkania jest wpuszczany przez uczestniczkę.

(zeznania świadka M. K. – k. 92, zeznania świadka A. S. – k. 93)

14 października 2014 r. C. S. złożyła wniosek o wymeldowanie H. S. w mieszkaniu przy ul. (...) w Z., podnosząc, iż opuścił mieszkanie w 2003 r. i na stałe przebywa w M. pod P..

(wniosek o wymeldowanie – k. 4 załączonych akt So.5343.99.2014, zeznania świadka A. S. – k. 93)

Decyzją z dnia 30 grudnia 2014 r. Prezydent Miasta Z. orzekł o wymeldowaniu H. S. z lokalu nr (...) przy ul. (...) w Z..

(poświadczona za zgodność z oryginałem kopia decyzji – k. 55-57, decyzja – k. 31 załączonych akt So.5343.99.2014)

W dniu 28 października 2016 r. H. S. zbył samochód marki O. (...) za kwotę 6.000 zł. Nie podzielił się ceną z C. S..

(bezsporne, nadto kopia umowy sprzedaży – k. 127, kopia dowodu rejestracyjnego – k. 128
-129)

H. S. pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym z T. M.. Otrzymują emerytury w kwocie po 1.200 zł. U wnioskodawcy zdiagnozowano zespół otępienny typu A.. Posiada znaczny stopień niepełnosprawności.

(przesłuchanie wnioskodawcy – k. 120, k. 121 płyta CD 00:52:17-00:55:35, zaświadczenie lekarskie – k. 81)

C. S. cierpi na depresję i zespół otępienny psychoorganiczny. Z powodu zaburzeń pamięci nie jest wskazane, aby zmieniła miejsce zamieszkania. S. podaje jej leki, gdyż uczestniczka o tym nie pamięta. W tygodniu odwiedza ją sąsiadka. Córka M. K. nocuje u matki w piątek i zostaje do soboty, a na niedzielę zabiera matkę do siebie, po czym odwozi ją do domu. Codziennie kilka razy dzwoni do wnioskodawczyni. A. S. również zajmuje się matką.

(zaświadczenie lekarskie – k. 54-57, k. 82, poświadczone za zgodność z oryginałem kopie orzeczeń o stopniu niepełnosprawności – k. 60-61, k. 62, zeznania świadka M. K. – k. 92, zeznania świadka A. S. – k. 93-93v)

Przedmiotowy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych dowodów, które uznał za wiarygodne.

Oceniając dowody z przesłuchania wnioskodawcy i zeznań świadków Sąd dostrzegł rozbieżności w ich twierdzeniach co do partycypowania przez wnioskodawcę w opłatach

za mieszkanie. Wnioskodawca w wyjaśnieniach informacyjnych potwierdzonych podczas przesłuchania wskazał, iż zaprzestał płacić za mieszkanie, kiedy przestał być do niego wpuszczany. Aktualna partnerka wnioskodawcy T. M. wskazała, iż z tego co wie z relacji wnioskodawcy, płacił on za mieszkanie co drugi miesiąc na zmianę z uczestniczką, zostawiał jej na ten cel pieniądze, a w księżeczce opłat było to odnotowywane imieniem płacącego. Według niej zaprzestał w ogóle płacenia około 2014 r. Natomiast zeznania świadków M. K. i A. S. oraz G. S. były w tym zakresie spójne. M. K. zeznała, iż dawała matce 600 zł miesięcznie, podczas gdy ojciec odmawiał partycypowania w kosztach utrzymania mieszkania, tylko przez dwa-trzy miesiące w toku sprawy rozwodowej przekazał po 500 zł. A. S. twierdziła zaś, że to było po 300-400 zł. Nadto zeznała, iż uczestniczka wielokrotnie zwracała się do wnioskodawcy z prośbą o pomoc w utrzymaniu mieszkania, ale on odmawiał. Przy czym, zweryfikowanie twierdzeń wnioskodawcy o odnotowaniu w księżeczce opłat imienia osoby płacącej i twierdzeń uczestniczki, że płaciła sama, w oparciu o tę księżeczkę, okazało się niemożliwe wobec nie złożenia jej do akt przez uczestniczkę pomimo zobowiązania jej do tego przez Sąd na żądanie wnioskodawcy.

Oceniając dokument w postaci informacji ze (...) Spółdzielni Mieszkaniowej

w Z. co do wysokości opłat związanych z eksploatacją i utrzymaniem przedmiotowego lokalu mieszkalnego, podkreślić należało, iż wynika z niego jedynie kwota należna

za poszczególne miesiące i lata, z rozbiciem na elementy składowe, ale nie wskazano w nim osoby regulującej należności z tego tytułu.

W zakresie przeznaczenia kwoty 600 zł dawanej uczestniczce przez jedną z córek wskazać należało, iż sama M. K. zeznała, iż „nie zawsze opłaty wynosiły 600 zł, ale następowała na przykład okres rozliczeniowy za ogrzewanie, czy trzeba było kupić leki i z tego było płacone”. A. S. wskazała, iż „jeżeli mama wydała pieniądze z emerytury na czynsz, to pieniądze od siostry były przeznaczone na media i leki”.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Jak stanowi art. 567 § 1 k.p.c., w postępowaniu o podział majątku wspólnego

po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami sąd rozstrzyga także o żądaniu ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym oraz o tym, jakie wydatki, nakłady i inne świadczenia z majątku wspólnego na rzecz majątku osobistego lub odwrotnie podlegają zwrotowi. Do postępowania o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, a zwłaszcza do odrębnego postępowania w sprawach wymienionych w paragrafie pierwszym, stosuje się odpowiednio przepisy o dziale spadku

(§ 3). Z kolei z mocy art. 688 k.p.c. do działu spadku stosuje się odpowiednio przepisy

o zniesieniu współwłasności (art. 617 i n. k.p.c. oraz art. 210 i n. k.c.). Stosownie do przepisu art. 684 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 k.p.c., skład i wartość majątku podlegającego podziałowi ustala Sąd. Wartość tych składników ustala się

według stanu na dzień ustania wspólności majątkowej i według cen obowiązujących w chwili zamknięcia rozprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2010 roku, IV CSK 429/09, LEX nr 678022).

W niniejszej sprawie uczestnicy postępowania byli zgodni co do składu majątku wspólnego, jego wartości oraz sposobu jego podziału. Sąd ustalił więc, iż w skład majątku wspólnego stron wchodzi spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w Z. przy ul. (...) o wartości 90.000 zł, prawo użytkowania wieczystego działki nr (...) położonej w Z. na ul. (...) wraz z prawem własności garażu posadowionego na w/w nieruchomości objęte księgą wieczystą nr (...) o wartości 20.000 zł oraz równowartość samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) w kwocie 8.000 zł. Przy czym Sąd przyjął, iż kwota 8.000 zł jako równowartość samochodu jest pomiędzy stronami niesporna, bowiem po pierwsze, na taką kwotę ustaliły wartość samego pojazdu zanim został sprzedany, a po drugie, wnioskodawca nie kwestionował wniosku uczestniczki w tym zakresie, gdyż termin wyznaczony przez Sąd jego pełnomocnikowi do ustosunkowania się upłynął bezskutecznie (k. 131 i k. 134).

W świetle art. 211 k.c. i art. 212 k.c. podział fizyczny rzeczy jest podstawowym sposobem zniesienia współwłasności. W pierwszej kolejności należy jednak wziąć pod uwagę treść zgodnego wniosku zainteresowanych co do proponowanego przez nich sposobu dokonania tego podziału, jeżeli projekt nie sprzeciwia się prawu ani zasadom współżycia społecznego, ani też nie narusza w sposób rażący interesu osób uprawnionych (art. 622 § 1 i 2 k.p.c.). Dopiero w razie braku zgodnego wniosku uczestników, Sąd dokonuje podziału na części odpowiadające wartościom udziałom współwłaścicieli, jeżeli zachodzą warunki do dokonania podziału w naturze, z uwzględnieniem wszelkich okoliczności zgodnie z interesem społeczno-gospodarczym, a różnice wartości wyrównuje się przez dopłaty pieniężne (art. 623 k.p.c.).

Strony zgodnie wniosły o przyznanie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w Z. przy ul. (...) uczestniczce, zaś prawa użytkowania wieczystego działki nr (...) położonej w Z. na ul. (...) oraz samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...), wnioskodawcy. W toku postępowania wnioskodawca zbył przedmiotowe auto, wobec czego należało objąć podziałem jego równowartość, tj. wartość według stanu na datę ustania wspólności majątkowej małżeńskiej i cen aktualnych, a nie cenę sprzedaży. Sąd uwzględnił zgodne stanowisko uczestników co do sposobu podziału majątku, zwłaszcza że odpowiadało stanowi faktycznemu istniejącemu od wielu lat.

Uczestniczka wniosła o rozliczenie nakładów na majątek wspólny w postaci opłat ponoszonych przez nią na lokal stron.

Przy czym, pełnomocnik uczestniczki uczynił to ustnie do protokołu rozprawy z dnia 28 października 2015 r. (k. 47) Zatem Sąd udzielił wówczas pełnomocnikowi uczestniczki terminu 1 miesiąca do sprecyzowania roszczenia w zakresie rozliczenia kosztów utrzymania mieszkania i zgłoszenia ewentualnych wniosków dowodowych na tę okoliczność (k. 48v). Następnie pismem z dnia 28 listopada 2015 r. pełnomocnik uczestniczki podniósł, iż nie jest możliwe doprecyzowanie roszczenia o rozliczenie poniesionych przez nią kosztów związanych z utrzymaniem mieszkania i wystąpił o zobowiązanie Spółdzielni Mieszkaniowej w Z. do udzielenia informacji o wysokości świadczeń płatnych z tytułu korzystania

z lokalu stanowiącego przedmiot postępowania w okresie od kwietnia 2003 r. do chwili obecnej z rozbiciem na wszystkie składniki oraz poinformowanie go o wpływie w/w dokumentu i udzielenie mu terminu na ostateczne sprecyzowanie roszczenia o rozliczenie nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny (k. 50-53). W dniu 25 stycznia 2016 r. (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa złożyła wymagane zestawienie opłat (k. 71-74). Postanowieniem z dnia 9 listopada 2016 r. Sąd zobowiązał pełnomocnika uczestniczki do ostatecznego sprecyzowania stanowiska w terminie 14 dni od otrzymania pisma pełnomocnika wnioskodawcy, który został wezwany do tego samego, pod rygorem pominięcia w dalszym toku postępowania. Pismem z dnia 8 grudnia 2016 r. pełnomocnik uczestniczki podtrzymał wniosek o zwrócenie się do Spółdzielni Mieszkaniowej w Z.

o nadesłanie informacji dotyczącej wysokości opłat za mieszkanie, pomimo że od ponad

10 miesięcy zestawienie znajdowało się już w aktach sprawy. Podtrzymał żądanie rozliczenia opłat za spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu zmierzających do zachowania wspólnego prawa w stanie nie pogorszonym, a zatem z wyłączeniem opłat eksploatacyjnych, ale bez sprecyzowania wysokości (k. 109-110). Na terminie rozprawy w dniu 22 lutego 2017 r. pełnomocnik uczestniczki podtrzymał wniosek o rozliczenie nakładów na lokal w kwocie 8.373,86 zł (k.

117). Na terminie rozprawy w dniu 6 marca 2017 r. pełnomocnik uczestniczki sprecyzował roszczenie o zwrot nakładów na utrzymanie lokalu w stanie niepogorszonym, domagając się z tego tytułu kwoty 8.376,86 zł. Na wskazanym terminie rozprawy nie był obecny pełnomocnik wnioskodawcy (k. 124).

W doktrynie i w orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że sąd orzeka o zwrocie wydatków i nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny tylko na wniosek (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1997 r., II CKN 395/97, LEX nr 50532), a domagający się ich zwrotu zobowiązany jest dokładnie określić te żądania, zgodnie z art. 187 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Stosownie zaś do art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., żądaniami tymi sąd jest związany (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2012 r., I CSK 323/11, LEX nr 1164719).

Jak wynika z powyższego, do żądania zwrotu nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące pozwu. Istotne są bowiem skutki związane z doręczeniem pisma zawierającego tego rodzaju roszczenia. Dopiero z chwilą jego doręczenia następuje zawisłość sporu w zakresie zgłoszonego roszczenia o rozliczenie nakładów z majątku osobistego na wspólny, jak również stabilizacja postępowania w tym zakresie. Przedmiotowe żądanie zwrotu nakładów należało zatem uznać za zgłoszone w niewłaściwej formie, a nawet że nie zostało w ogóle skutecznie zgłoszone.

Niezależnie od powyższego, uczestniczka podnosiła, że nakłady na majątek wspólny dokonane były z jej majątku osobistego pochodzącego z darowizny od córki. Z drugiej strony, jak wynikało z ustaleń Sądu opartych na zeznaniach obu córek stron w charakterze świadków, darowizny od córki nie były zawsze przeznaczane na opłaty związane z utrzymaniem mieszkania, ale również na inne wydatki. Jeśli bowiem uczestniczka opłacała w danym miesiącu czynsz ze swojej emerytury, a więc z majątku wspólnego, to ze środków darowanych jej przez córkę kupowała leki i inne potrzebne rzeczy. Oczywistym zaś jest, iż nie podlegają rozliczeniu nakłady z majątku wspólnego na wspólny. Przy czym, uczestniczka nie wykazała, w których miesiącach i latach ponosiła koszty związane z eksploatacją mieszkania ze swej emerytury, a kiedy z pieniędzy darowanych przez córkę.

Ostatecznie uczestniczka nie udowodniła również, aby wnioskodawca nie partycypował w uiszczaniu opłat za mieszkanie do czasu rozvodu. Wnioskodawca i świadek T. M. zeznali, że opłacał co drugi miesiąc czynsz za mieszkanie przy ul. (...). W książeczce mieszkaniowej miało być zaznaczone, że w danym miesiącu wpłaca wnioskodawca albo uczestniczka. Uczestniczka nie przedstawiła jednakże przedmiotowego dokumentu pomimo, że na wniosek wnioskodawcy została do tego zobowiązana przez Sąd. Pełnomocnik uczestniczki wyjaśnił co prawda, że książeczka opłat została zgubiona, a uczestniczka z powodu swojego stanu zdrowia, nie jest w stanie jej odnaleźć, ale to uczestniczkę obciążają skutki nieprzedstawienia przedmiotowego dokumentu stosownie do art. 233 § 1 k.p.c. Ponadto świadkowie A. S. i M. K. przyznały, iż wnioskodawca przekazał w czasie sprawy rozwodowej kilka razy po kilkaset złotych na ten cel. Należało zatem stwierdzić, że uczestniczka nie udowodniła stosownie do art. 6 k.c., aby sama uiszczala opłaty za lokal od czasu wyprowadzenia się wnioskodawcy do konkubiny.

Jeżeli chodzi zaś o koszty utrzymania lokalu mieszkalnego po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej przez strony, to choć wnioskodawca przyznał, że w tym okresie w tych kosztach nie partycypował, to jednocześnie trzeba wziąć pod uwagę okoliczność, iż w tym czasie nie miał on już dostępu do mieszkania, nie miał kluczy do drzwi wejściowych po tym, jak uczestniczka bez konsultacji z nim wymieniła zamki. Inaczej ujmując, uczestniczka była wówczas wyłącznym użytkownikiem całości tego lokalu. W tej sytuacji, zdaniem Sądu, ją powinny w całości obciążać koszty z tym związane.

Uczestniczka wniosła również o rozliczenie środków zgromadzonych przez uczestnika na rachunku bankowym, w tym pochodzących z lokaty bankowej, które wnioskodawca regularnie wypłacał. Na datę uprawomocnienia się orzeczenia o rozwodzie uczestnik miał zgromadzone na koncie jedynie kilkanaście złotych. Faktem jest natomiast, że zgromadził

wcześniej na rachunku bankowym, na który wpływała głównie jego emerytura, kwotę ponad 50.000 zł, którą przez kilka lat, w większych i mniejszych sumach wypłacał z tego konta.

W orzecznictwie wskazuje się, iż treść art. 45 k.r.o. nie wyczerpuje ewentualnych rozliczeń między małżonkami, dotyczących czasu, kiedy pozostawali oni we wspólności majątkowej. Każdy bowiem z małżonków może żądać rozliczenia z tytułu nieuzasadnionego zbycia i roztrwonienia przez drugiego małżonka składników majątku wspólnego. Roszczenie takie ma charakter odszkodowawczy i swą ogólną podstawę znajduje w art. 415 k.c., może zatem obejmować nie tylko powstałą stratę, ale i utracone korzyści, które weszłyby do majątku wspólnego. Rozliczenie tej straty przeprowadza się między innymi w taki sposób, że kwoty, które małżonek obowiązany jest zwrócić na rzecz majątku wspólnego dolicza się do wartości tego majątku, a następnie zalicza na udział małżonka zobowiązanego do zwrotu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2000 r., V CKN 25/00, LEX nr 1129169, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 1999 r. II CKN 523/98, LEX nr 737256).

Skoro co do zasady w sprawie o podział majątku wspólnego Sąd rozlicza te składniki, które istnieją na datę ustania wspólności i na datę podziału, to roszczenie o rozliczenie wskazanej kwoty winno zostać zgłoszone na podstawie art. 415 k.c., we właściwej formie

i czasie. Zdaniem Sądu, także w tym zakresie uczestniczka nie podołała spoczywającemu na niej obowiązki. Na terminie rozprawy w dniu 8 czerwca 2016 r. pełnomocnik uczestniczki wniósł o zwrócenie się do (...) Banku S.A. o historię rachunków bankowych wnioskodawcy za okres od 2006 do 2014 r. na okoliczność, czy posiadał on oszczędności

w banku, a jeżeli tak, w jakiej wysokości (k. 84), choć jeszcze nie wnosił o rozliczenie ewentualnych oszczędności. Na terminie rozprawy w dniu 9 listopada 2016 r. Sąd udzielił pełnomocnikowi uczestniczki terminu 14 dni od otrzymania pisma pełnomocnika wnioskodawcy z ostatecznym stanowiskiem, na ostateczne sprecyzowanie stanowiska uczestniczki i zgłoszenie ewentualnych wniosków dowodowych – pod rygorem pominięcia

w dalszym toku postępowania (k. 94v). Pismo pełnomocnika wnioskodawcy zostało nadane do pełnomocnika uczestniczki 16 listopada 2016 r. (k. 98), a pismo banku z informacją

o numerach i stanie kont wnioskodawcy wpłynęło do Sądu 25 listopada 2016 r. (k. 99).

W piśmie przygotowawczym z dnia 7 grudnia 2016 r. (wpływ do Sądu w dniu 8 grudnia 2016 r.) i na terminie rozprawy z 22 lutego 2017 r. pełnomocnik uczestniczki ograniczył się do stwierdzenia, iż podtrzymuje żądanie rozliczenia środków zgromadzonych przez wnioskodawcę na rachunku bankowym, a pochodzących z jego emerytury (k. 108-109

i k. 117). Dopiero na terminie rozprawy w dniu 6 marca 2017 r. pod nieobecność wnioskodawcy i jego pełnomocnika pełnomocnik uczestniczki podniósł, iż wnosi o ustalenie, iż w skład majątku wspólnego wchodziła również kwota 48.620 zł (k. 124).

Nawet jeżeli uznać, że środki zgromadzone przez wnioskodawcę w czasie trwania związku małżeńskiego z uczestniczką na rachunku bankowym stanowią majątek wspólny

i Sąd powinien z urzędu ustalić ich wysokość oraz że wchodzi one w skład majątku wspólnego, to po pierwsze, na datę ustania wspólności na rachunku bankowym wnioskodawcy praktycznie nie było środków (około 14 zł), po drugie, należy mieć również na uwadze, że od 2003 r., a zatem przez ponad 10 lat przed rozwodem, strony pozostawały w faktycznej separacji, prowadziły odrębne gospodarstwa domowe, obie miały stałe dochody, którymi nie dzieliły się z drugą z nich, po trzecie zaś, trudno rozliczać wnioskodawcę

z oszczędności, które poczynił własnymi staraniami z uzyskiwanej niewysokiej, bo wynoszącej zaledwie 1.400 zł, emerytury, a zaoszczędzenie przez dekadę łącznie nawet 50.000 zł, czyli 5.000 zł rocznie, nie oznacza, że wnioskodawca nie wydatkował tych środków na swoje utrzymanie, w tym choćby na leczenie, lub utrzymanie samochodu

i garażu.

Podsumowując Sąd zasądził od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwotę 31.000 zł tytułem wyrównania wartości udziałów w majątku wspólnym. Wartość spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w Z. na ul. (...) strony ustaliły zgodnie na 90.000 zł, wartość użytkowania wieczystego działki nr (...) położonej w Z.

na ul. (...) na kwotę 20.000 zł, zaś równowartość samochodu osobowego marki O. (...) na kwotę 8.000 zł. Wartość udziału każdego

z małżonków w majątku wspólnym wynosiła więc 59.000 zł (120.000 zł x 1/2). Skoro wartość składników przyznanych wnioskodawcy wynosi 28.000 zł (20.000 zł + 8.000 zł), na jego rzecz należało zasądzić pozostałe 31.000 zł.

Sąd nie znalazł podstaw do obniżenia wskazanej kwoty na podstawie art. 5 k.c.

Na wstępie należało wskazać, iż nie można w sposób generalny wyłączyć możliwości zastosowania art. 5 k.c. jako podstawy do obniżenia spłat lub dopłat przy podziale majątku wspólnego byłych małżonków (postanowienie Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2009 r.,

III CSK 251/08, LEX nr 507972, por. uchwałę Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2007 r.,

III CZP 117/06, OSNC 2007/11/165, Biul. SN 2007/1/12). Potrzebę istnienia w systemie prawa klauzul generalnych określa właściwie wyrażone w piśmiennictwie stwierdzenie, iż brak tych klauzul mógłby doprowadzić do rozstrzygnięć formalnie zgodnych z prawem, ale

w konkretnych sytuacjach niesłusznych, ponieważ nieuwzględniających w rozstrzyganych przypadkach uniwersalnych wartości składających się na pojęcie sprawiedliwości nie tylko formalnej lecz i materialnej. Istotą prawa cywilnego jest strzeżenie praw podmiotowych,

a zatem wszelkie rozstrzygnięcia prowadzące do redukcji bądź unicestwienia tych praw wymagają z jednej strony ostrożności, a z drugiej wnikliwego rozważenia wszystkich aspektów rozpoznawanego przypadku. Zasady współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. są bowiem pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy.

W niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze, iż byli małżonkowie S. wspólnym staraniem zgromadzili opisany powyżej majątek wspólny. Nadto strony od 2003 r. pozostawały w faktycznej separacji. Każde z nichłożyło na te składniki majątku, z których

po rozstaniu korzystało i które ostatecznie otrzymało w wyniku niniejszego postępowania. Przy czym, w świetle powyższych ustaleń Sądu nie sposób było również przyjąć, że wnioskodawca w żadnym stopniu nie partycypował w kosztach utrzymania mieszkania. Wnioskodawca związał się z inną kobietą, ale przyjeżdżał do wspólnego mieszkania stron,

a ich relacje z uczestniczką były poprawne. W przeszłości nie używał wobec niej przemocy. Stan zdrowia uczestniczki, jakkolwiek zły, także nie przemawiał za obniżeniem dopłaty, bowiem wnioskodawca również ma poważne problemy zdrowotne. W ocenie Sądu, nie zachodzą zatem żadne szczególne okoliczności, które przemawiałyby za obniżeniem należnej wnioskodawcy dopłaty, a zwłaszcza aby doszło do naruszenia przez wnioskodawcę zasady równouprawnienia stron.

Sąd określił termin, w którym uczestniczka zobowiązana jest uiścić dopłatę na rzecz wnioskodawcy stosownie do przepisu art. 212 § 3 k.c. z zastrzeżeniem odsetek na wypadek opóźnienia w spełnieniu świadczenia stosownie do art. 481 § 1 i § 2 k.c. Sąd zastosował więc odroczenie terminu płatności całej sumy zasądzonej tytułem dopłaty, nie uwzględniając wniosku uczestniczki o rozłożenie tejże dopłaty na raty po 500 zł miesięcznie. Sąd uwzględnił przy tym możliwości uczestniczki, ale i uzasadniony interes wnioskodawcy. Wskazać bowiem należało, iż spłata w deklarowanych ratach trwałaby ponad 5 lat. W tej sytuacji, choć uczestniczka utrzymuje się z emerytury w wysokości wymagającej finansowego wsparcia córki i nie była w stanie zaoszczędzić 31.000 zł, to wobec deklarowanej pomocy najbliższych w spłacie wnioskodawcy może ona, jako posiadająca stały dochód, bądź któraś z córek, zaciągnąć kredyt na omawiany cel. Umożliwi to ostateczne rozliczenie się pomiędzy stronami z tytułu podziału majątku wspólnego, dla wnioskodawcy stanowiąc realną wartość, a środki, które uczestniczka mogłaby przeznaczać na proponowane raty, może przeznaczyć na spłatę kredytu. Jednocześnie termin 3 miesięcy, zaakceptowany również przez wnioskodawcę, jest wystarczającym do załatwienia formalności związanych z pożyczaniem pieniędzy z instytucji finansowej.

Sąd postanowił nie obciążać stron nieuiszczonymi kosztami sądowymi stosownie do art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 102 k.p.c.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 sierpnia 2012 r. (V CZ 26/12, LEX nr 1231638), przepis art. 102 k.p.c. wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Podstawę do jego zastosowania stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w rozpoznawanym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, czy wręcz niesprawiedliwe. Art. 102 k.p.c. znajduje zastosowanie „w wypadkach szczególnie uzasadnionych”, które nie zostały ustawowo zdefiniowane i są każdorazowo oceniane przez sąd orzekający na tle okoliczności konkretnej sprawy. Do okoliczności tych zalicza się m.in. sytuację majątkową i osobistą strony, powodującą, że obciążenie jej kosztami może pozostawać w kolizji z zasadami współżycia społecznego. Przy zastosowaniu art. 102 k.p.c. mogą być również brane pod uwagę okoliczności dotyczące charakteru sprawy (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 r., II CZ 95/12, LEX nr 1232771, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2012 r., I UZ 86/12, LEX nr 1228427). W postanowieniu z dnia 26 września 2012 r. (II CZ 100/12, LEX nr 1232760) Sąd Najwyższy wskazał, iż ocena, czy w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony należy do swobodnej decyzji sądu ze względu na konieczność zapewnienia poczucia sprawiedliwości oraz realizacji zasady słuszności.

W niniejszej sprawie strony utrzymują się z niskich emerytur. Oboje cierpią na poważne schorzenia. Ponoszą w związku z tym wysokie koszty leczenia. Nadto, uczestniczka ma obowiązek uregulowania dopłaty na rzecz uczestnika. W tej sytuacji obciążenie uczestników postępowania kosztami sądowymi stanowiłoby dla nich obciążenie ponad ich możliwości oraz godziłoby w zasady słuszności i poczucie sprawiedliwości.

O pozostałych kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. W niniejszym postępowaniu nie zachodzą bowiem podstawy do odstąpienia od zasady wyrażonej w powołanym przepisie. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 6 czerwca 2012 r. (IV CZ 13/12, LEX nr 1232808), w sprawach o podział majątku wspólnego sprzeczność interesów, o której mowa w art. 520 § 2 i 3 k.p.c., nie występuje nawet wówczas, gdy uczestnicy postępowania wskazują różne sposoby podziału tego majątku i zgłaszają w tym zakresie odmienne wnioski. Osoby uprawnione mogą dążyć do zniesienia wspólności w taki sposób, jaki jest ich zdaniem najkorzystniejszy i nie ma to znaczenia dla oceny, że ich interesy są wspólne i niesprzeczne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2010 r., III CZ 46/10, LEX nr 688497).